

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobkyně: **H. T. L.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské nám. 101/5, 118 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 4. 10. 2019, č. j. 136216-4/2019-OPL,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně dne 6. 6. 2019 podala prostřednictvím svého právního zástupce žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neboť dne

27. 5. 2019 byla neúspěšná ve sjednání si schůzky na zastupitelském úřadu v Hanoji za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
2. Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „zastupitelský úřad“) usnesením ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2213-2/2019-HANOKO, žádost žalobkyně zamítlo a řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavilo. Zastupitelský úřad uvedl, že každý žadatel o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu je povinen se předem registrovat k osobnímu podání žádosti, přičemž termín osobního podání žádosti lze sjednat na e-mailové adrese visa_hanoi@mzv.cz. Jedna neúspěšná registrace k osobnímu podání žádosti neznámá, že se objednání nemůže zdařit v příštím objednávacím cyklu, s čímž má právní zástupce žalobkyně zkušenosti ve vztahu k jiným žadatelům. Existence manželského svazku a rodičovství samo o sobě nemůže představovat důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt. Odloučení od rodiny a požadavek na vycestování z ČR bude pouze přiměřeným a časově omezeným zásahem do soukromého a rodinného života. Situace, kdy jeden z rodičů se musí postarat v nepřítomnosti druhého o děti, není nestandardní a běžně se s ní vypořádávají jak cizí, tak čeští občané. Zastupitelský úřad dále uvedl, že žalobkyně nemá v současnosti na území povolen žádný pobyt. Žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta, dlouhodobé vízum za účelem strpění nebylo uděleno, žalobkyni byl dvakrát udělen výjezdní příkaz. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt se nemá v žádném případě stát instrumentem pro legalizaci pobytu na území ČR.
  3. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který byl zamítnut a usnesení zastupitelského úřadu bylo potvrzeno rozhodnutím ministra zahraničních věcí ze dne 4. 10. 2019, č. j. 136216-4/2019-OPL. Ministr zahraničních věcí se ztotožnil s hodnocením zastupitelského úřadu. K dalším neúspěšným pokusům o sjednání termínu osobního podání žádosti o pobyt uvedl, že pokus ze dne 19. 7. 2019 žalobkyně nedoložila, a tudíž se k tomuto argumentu nelze vyjadřovat, pokusy ze dne 21. 8. 2019 a ze dne 19. 9. 2019 se nelze zabývat, neboť byly učiněny až po podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a po vydání rozkladem napadeného usnesení. Žalobkyně nedoložila, že by před podáním žádosti usilovala o registraci k podání žádosti o pobyt po nepřiměřeně dlouhou dobu. Další námitky žalobkyně obsažené v rozkladu pak byly shledány nedůvodnými.
  4. Proti shora označenému rozhodnutí ministra zahraničních věcí podala žalobkyně žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V této žalobě namítala, že institut upuštění od osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je jediným možným zákonným postupem, jak dosáhnout zahájení řízení v případě, že existují objektivní doložitelné důvody, proč nelze žádost podat osobně. Zastupitelský úřad provozuje objednávací systém, který sjednání termínu nezaručuje, a ponechává žalobkyni v nejistotě, zda se jí vůbec v budoucnosti někdy sjednat termín pro osobní podání žádosti podaří. Objednávací systém je nepředvídatelný. Ke stejné situaci jako dne 27. 5. 2019 došlo i ve dnech 19. 7. 2019, 21. 8. 2019, 19. 9. 2019 a 23. 10. 2019, kdy se žalobkyně rovněž neúspěšně pokoušela sjednat si termín pro podání žádosti. Není možno předpokládat, že stávající objednávací systém bude někdy v budoucnosti funkční. Pokud zákon žadatelům stanoví povinnost předem si sjednat termín k osobnímu podání žádosti, odpovídá tomu zrcadlově povinnost zastupitelského úřadu splnění této povinnosti umožnit a termín vždy poskytnout. V § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců je implicitně

stanoveno, že žadatel, který o termín osobního podání žádosti požádá, musí být termín poskytnut.

5. Žalobkyně poukázala na případ jiné občanky Vietnamu řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48, s tím, že jedinou odlišností je to, že tato občanka Vietnamu dokládala svoji žádost neúspěšnými pokusy o registraci v tzv. systému Visapoint, zatímco žalobkyně svoji žádost doložila neúspěšným pokusem o registraci prostřednictvím e-mailu.
6. Dále žalobkyně odkázala na směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále též „směrnice 2003/86/ES“) s tím, že směrnice 2003/86/ES nepřipouští, aby státy regulovaly počet podaných žádostí za účelem sloučení rodiny. Zákaz zavádění podobných postupů je možno dovodit z čl. 8 směrnice 2003/86/ES, který členským státům zakazuje brát v úvahu při slučování rodin přijímací kapacitu. Účelem směrnice 2003/86/ES je ochrana rodiny a zachování rodinného života, smluvní strany proto nesmějí práva zaručená touto směrnicí nijak omezovat nad její rámec. Pokud by směrnice 2003/86/ES umožňovala uložit žadateli povinnost předem si sjednat termín pro podání žádosti, obsahovala by k tomu pro členské státy výslovné oprávnění.
7. Žalobkyně rovněž s odkazem na Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní moci ve věcech občanských a trestních (publ. pod č. 98/1984 Sb., dále též „mezinárodní smlouva č. 98/1984 Sb.“) namítala, že dle čl. 1 mezinárodní smlouvy č. 98/1984 Sb. mají občané Vietnamské socialistické republiky právo na volný přístup k příslušným orgánům České republiky, včetně orgánů příslušných v občanskoprávních věcech, jimiž se dle tohoto ustanovení rozumějí též věci rodinné, tedy mají také právo na takový přístup k orgánu příslušnému k přijetí žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny.
8. Pokud jde o další neúspěšné pokusy žalobkyně o registraci ze dne 19. 7. 2019, 21. 8. 2019 a 19. 9. 2019, podle žalobkyně z žádného ustanovení zákona nevyplývá, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu musí být učiněny před podáním žádosti o upuštění od osobního podání žádosti. Žalovaný rozhoduje podle skutkového stavu věci ke dni vydání svého rozhodnutí, a proto bylo jeho povinností se v rámci úvah vypořádat i s dalšími, několik měsíců trvajících neúspěšnými pokusy o registraci. Neúspěšnost pokusu ze dne 19. 7. 2019 si pak žalovaný mohl ověřit ve vlastních evidencích.
9. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
11. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Nejprve soud konstatuje, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán [srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 4. 2020, č. j. 2 As 157/2019-35, bod [39]; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). K postavení zastupitelského úřadu v podobné věci, jako je tato, srov. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48, část IV. a). Žalobou napadené rozhodnutí vydal ministr zahraničních věcí, žalovaným správním orgánem ve smyslu § 69 s. ř. s. je však Ministerstvo zahraničních věcí. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaný není určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně přímo zákonem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014-47); soud proto nepřihlížel k tomu, že žalobkyně nesprávně označila jako žalovaného ministra zahraničních věcí.

13. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně (srov. § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců), přičemž podle § 169f zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, platilo, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
14. Podle § 169d odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
15. NSS již dříve vyložil (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS), že zakotvení povinnosti osobního podání žádosti o povolení k taxativně vymezeným pobytům není nesouladné s ústavně zaručeným právem domáhat se stanoveným postupem svého práva u správních orgánů [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“)]. Zejména pokud správní orgány adekvátně využívají ustanovení o možnosti upustit od osobního podání žádosti, není důvodu o ústavní konformitě povinnosti osobního podání žádosti o některá povolení k pobytům či o některá víza jakkoli pochybovat. Pokud však stát stanovil povinnost osobního podání žádosti, je po něm současně nutno požadovat, aby pro žadatele o pobyt či víza vytvořil adekvátní podmínky, za kterých mohou takto stanovenou povinnost splnit. Uvedenou povinnost totiž stát nesmí zneužívat k jiným účelům, než kvůli nimž byla do zákonné úpravy vtělena, zejména ji nesmí zneužívat ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice. V rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS, rozšířený senát NSS konstatoval, že *„[j]e na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejružnější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, víceetapovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.“*

16. Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, publ. pod č. 2756/2013 Sb. NSS, „žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele.“ Cizinci tudíž mají právo podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. Toto právo však může být, jak NSS konstatoval v citovaném rozsudku, podmíněno předchozím splněním procedurálních podmínek, mezi něž patří také povinnost sjednat si termín osobního podání žádosti. Sjednávání termínů musí nutně odrážet a zohledňovat na straně jedné organizační, technické a personální možnosti daného zastupitelského úřadu a na straně druhé výši poptávky po těchto termínech (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-33).
17. V době, kdy žalobkyně usilovala o podání žádosti o dlouhodobý pobyt, byl systém sjednávání termínů nastaven tak, že žadatelé byli povinni sjednat si schůzku (za blíže stanovených podmínek zveřejněných na úřední desce zastupitelského úřadu) prostřednictvím e-mailu zasláného na adresu visa_hanoi@mzv.cz.
18. Ze správního spisu i z tvrzení žalobkyně je zřejmé, že právní zástupce žalobkyně zaslal e-mail k registraci termínu osobního podání žádosti dne 27. 5. 2019, téhož dne mu však dorazila e-mailem odpověď, v níž je mimo jiné uvedeno: „Vzhledem k naplnění kapacity zastupitelského úřadu Vám nyní není možné vyhovět. Pokud Váš zájem trvá, sledujte webové stránky zastupitelského úřadu, kde jsou pravidelně zveřejňovány aktuální informace o termínu další registrace.“
19. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda shora popsané skutkové okolnosti představovaly důvod pro vyhovění žádosti žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, tedy zda šlo o „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje „nejen správní uvážení, ale kombinuje je s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“. Tento pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. Míra „uvážení“ správního orgánu se zde zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá.“ (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22). Výklad pojmu „odůvodněný případ“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je tak v obecné rovině věci výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení, a proto podléhá úplnému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43; k výkladu neurčitých právních pojmů viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, publ. pod č. 3073/2014 Sb. NSS).
20. Podání žádosti o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10

Azs 163/2016-37). Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (rozsudek NSS č. j. 10 Azs 219/2015-67). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, NSS konstatoval, že: *„[p]rostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“* V rozsudku č. j. 9 Azs 213/2018-22 NSS upřesnil, že „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale může jít rovněž o situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena; lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit. V každém případě je ovšem třeba individuálně a zejména poctivě zvážit celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory (typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné pouto v ČR a mnoho jiných).

21. V projednávaném případě žalobkyně neprokázala, že by byla dlouhodobě neschopna podat žádost o dlouhodobý pobyt. Žalobkyně k okamžiku podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2019 doložila toliko jeden neúspěšný pokus ze dne 27. 5. 2019 o sjednání termínu osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Usilování žalobkyně o získání termínu schůzky tak v žádném případě nelze hodnotit jako nepřiměřeně dlouhé (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019-32, bod [30]). Na této skutečnosti nic nemění ani zásah do soukromého a rodinného života, jež žalobkyně namítala v průběhu správního řízení. Případná povinnost dočasně opustit území České republiky a usilovat o pobytové oprávnění ze zahraničí (za situace, kdy žalobkyně má na území České republiky manžela a tři děti) je okolností, která typově postihuje jistě podstatné množství dalších zájemců o pobytové oprávnění, a sama o sobě nepředstavuje natolik výjimečnou situaci, že by v případě žalobkyně došlo k naplnění neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobkyní namítaná povinnost zastupitelského úřadu zaručit poskytnutí termínu je zavádějící, což vyjádřil NSS též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 440/2018-44, v němž řešil namítaný nezákonný zásah zastupitelského úřadu. Dle uvedeného rozsudku *„Je proto nutné odmítnout argument, že pokud žadatelé požádají o přidělení termínu k osobnímu podání a není jim s odkazem na naplnění kapacity poskytnut, jedná se bez dalšího o nezákonný zásah. O ten by se totiž mohlo jednat teprve tehdy, pokud by byla nemožnost podat žádost doprovázena také dalšími okolnostmi“*. Takové další okolnosti však v případě žalobkyně nenastaly, neboť nedoložila opakované neúspěšné pokusy zaregistrovat si termín. Následné pokusy o registraci uvedené v žalobě (ze dne 19. 7. 2019, 21. 8. 2019, 19. 9. 2019 a 23. 10. 2019) nebyly předmětem žádosti ze dne 6. 6. 2019 (žalobkyně je provedla až po podání předmětné žádosti, poslední pokus ze dne 23. 10. 2019 byl navíc učiněn až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí), proto je nebylo možné zohlednit jako neúspěšný pokus. Tyto další pokusy nebylo možno zohlednit již z logiky věci, neboť zásadní je

skutečnost, že žádost nebyla podána důvodně – plynutí času na tomto závěru nemohlo nic změnit. Toto východisko dle závěru soudu není v rozporu s povinností soudu přezkoumat rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak mu velí § 75 odst. 1 s. ř. s.; opačná argumentace by vedla ke zjevně absurdním závěrům, kdy by žalobkyně mohla podat žádost dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců dokonce i bez jakéhokoliv neúspěšného pokusu, a teprve po dobu řízení o žádosti by se pokoušela sjednat si termín osobního podání žádosti o odpovídající pobytové oprávnění, s tím, že rozhodující by byl počet neúspěšných pokusů a celková doba „snažení“ žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí ministra zahraničních věcí; zásadní roli by tak hrála zejména celková délka správního řízení. Pouhá nejistota, zda se žalobkyni podaří se k termínu zaregistrovat po pouhém jednom neúspěšném pokusu, objektivně neodůvodňuje upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, přičemž současně platí, že v soudním řízení nelze zohlednit následné po žádosti podané pokusy o registraci; k tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 456/2019-33, bod [11]: *„Následné pokusy o registraci uvedené v žalobě nebyly předmětem žádosti (stěžovatelka je provedla až po podání předmětné žádosti), proto je nebylo možné zohlednit jako neúspěšný pokus, a pouhá nejistota, zda se stěžovatelce podaří se k termínu zaregistrovat po pouhém jednom neúspěšném pokusu (druhý pokus v tentýž den byl opravný, a tudíž nebyl pokusem dalším) objektivně neodůvodňuje upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.“* Z uvedených důvodů soud neprováděl žalobkyni navrhované dokazování kopiemi objednacích e-mailů žalobkyně a odpovědí zastupitelského úřadu. Nadto e-mail žalobkyně ze dne 27. 5. 2019 a automatická odpověď na něj ze dne 27. 5. 2019, e-mail žalobkyně ze dne 19. 7. 2019 a e-mail žalobkyně ze dne 22. 8. 2019 a automatická odpověď na něj ze dne 22. 8. 2019 jsou obsaženy ve správním spise (listiny ze dne 19. 7. 2019 a 22. 8. 2019 byly doloženo k rozkladu), přičemž dokazování správním spisem se neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

23. Krajský soud dále posuzoval námitku rozporu postupu zastupitelského úřadu, jímž není zaručeno poskytnutí termínu, se směrnicí 2003/86/ES. Ačkoliv lze s žalobkyní souhlasit v tom, že ze směrnice 2003/86/ES vyplývá obecný požadavek průhlednosti, spravedlnosti a právní jistoty procesních pravidel, na rozdíl od nařízení však směrnice zavazuje pouze co do výsledku, nikoliv prostředků zvolených k realizaci daných cílů. Postup zastupitelského úřadu tyto požadavky naplňuje. Žalobkyně argumentuje zcela obecným tvrzením, že jakýkoliv postup zastupitelského úřadu, jenž žadateli nezaručí poskytnutí termínu, je rozporný s těmito požadavky. V tomto žalobkyni nelze přisvědčit, neboť je třeba zohlednit reálné možnosti zastupitelského úřadu. Krajský soud zde odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 456/2019-35, bod [14]: *„Zastupitelský úřad není povinen zaručit žadateli poskytnutí termínu ihned při jeho prvním pokusu o registraci. Objektivně legitimní je pro žadatele očekávat, že mu úřad umožní registraci v přiměřené době, jak již bylo vyloženo výše. Všichni žadatelé jsou ve stejné výchozí pozici, mají veškeré potřebné informace k registraci a současně jsou si vědomi, že zastupitelský úřad nemůže najednou pojmout všechny zájemce, kterých se pravidelně hlásí více, než je kapacita úřadu. NSS v tomto rozsudku připustil, že jde vlastně o jakousi „časovou soutěž“ mezi žadateli a opakovaně vyložil, že omezení kapacit je při zachování umožnění registrace v přiměřené době souladné se směrnicí 2003/86/ES (rovněž např. v rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62). Zachování možnosti registrace v přiměřené době je zaručeno institutem upuštění od povinnosti osobního podání, který se však uplatní pouze*

ve výjimečných případech, kdy se žadatelům ani přes velkou snahu opakovaně (tj. několikrát) nepodařilo registraci stihnout před naplněním kapacity úřadu (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 440/2018-44 a č. j. 1 Azs 217/2019-35). S ohledem na délku „snažení“ žalobkyně o získání termínu osobního podání žádosti o pobyt, kdy se jednalo pouze o jediný prokázaný neúspěšný pokus před podáním žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, nelze uzavřít, že by jí bylo po nepřiměřeně dlouhou dobu znemožněno podat předmětnou žádost osobně.

24. Pokud jde o odkaz žalobkyně na čl. 1 mezinárodní smlouvy č. 98/1984 Sb., toto ustanovení zakotvuje právo občanů jedné smluvní strany obracet se ve věcech občanských a trestních na soudy a další orgány druhé smluvní strany. Krajský soud toto ustanovení vykládá jako právo na přístup k soudu (srov. čl. 36 odst. 1 Listiny), popř. k správnímu orgánu, a to na mezinárodní (dvoustranné) úrovni. Mezinárodní smlouva č. 98/1984 Sb. se pak dle čl. 1 odst. 3 vztahuje mimo jiné i na věci rodinné, tedy např. na řízení ve statusových věcech manželských, ve věcech péče o nezletilé apod. Toto ustanovení však rozhodně nezakládá automatické právo na osobní přijetí žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny (nadto na přijetí okamžité, jak se podává z žalobní argumentace). V tomto ohledu je interpretace daného ustanovení provedená žalobkyní příliš extenzivní.
25. Žalobkyně dále namítala podobnost svého případu se skutkovými okolnostmi rozsudku NSS č. j. 1 Azs 195/2018-48. Tato argumentace žalobkyně není důvodná. Onen rozsudek se totiž týkal nemožnosti přihlásit se k osobnímu podání žádosti v systému Visapoint a vycházel z judikatury rozšířeného senátu NSS týkající se systému Visapoint (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS, a související usnesení rozšířeného senátu 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS). K tomu lze odkázat na rozsudek č. j. 1 Azs 195/2018-48 bod [40]: „*Systém Visapoint uvolňoval termíny pro registraci žádosti nahodile, což v kombinaci s naprosto nedostačujícím počtem takto uvolňovaných termínů vyústilo v praktickou nemožnost žádost v tomto systému registrovat v přiměřené lhůtě.*“ V nyní posuzované věci však ze správního spisu, z tvrzení žalobkyně ani z recentní judikatury neplyne, že by systém, v rámci něhož žalobkyně usilovala o registraci termínu osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, vykazoval tak závažné nedostatky jako právě systém Visapoint.
26. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 25. června 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu